

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਬਾਪ ਹੈ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਸਕਰੀਨ, ਇੱਕ ਮਿੱਠੇ ਮਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਸਾਰੇ ਪਾਸਿਉਂ ਹੱਟ ਜਾਵੇਗੀ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਨ ਦਾ ਸਹਿਜ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਤੇ ਯੁਕਤੀ ਕਿਹੜੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਭਰਾ-ਭਰਾ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪੱਕੀ ਕਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੋ। ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਸੰਬੰਧ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ ਤਦ ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਾਂਗੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਭਰਾ-ਭਰਾ ਸਮਝਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਪੁਰਸਾਰਥ ਦੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ। ਭਰਾ-ਭਰਾ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਦੇਹ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਵਿਕਾਰੀ ਖਿਆਲ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਡਬਲ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਡਬਲ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਤਾਂ ਲੋਕਿਕ ਰੀਤੀ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ 60 ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਇਕੱਠੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਛੋਟੇ - ਵੱਡੇ ਸਭ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬ੍ਰਹਮ ਚੰਗੀ ਫ੍ਰੈਂਡ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਗਏ ਕਿ ਛੋਟੇ - ਵੱਡੇ ਜੀਵ ਸਭ ਦੀ ਆਤਮਾ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜੀਵ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਜੀਵ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਤਮ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਇੱਥੇ ਭ੍ਰਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਭ੍ਰਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਅਤੇ ਭ੍ਰਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਅੱਖਰ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕੀ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਨਿਸ਼ਟ ਤੋਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਕਨਿਸ਼ਟ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਰੋਰਵ ਨਰਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ। ਅਸੀਂ ਭਰਾ-ਭਰਾ ਹਾਂ ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰ ਲਉ। ਇਹ ਦੇਹ ਤਾਂ ਰਹੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਹੈ ਵੱਡੀ ਮੰਜ਼ਿਲ। ਇਸ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹਨ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ। ਇਹ ਦੇਹ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਮਮਤਾ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ! ਪੁਰਾਣੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਨਵੇਂ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣਾ ਆਸੂਰੀ ਸਬੰਧ ਇਸਤ੍ਰੀ - ਪੁਰਖ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਛੀ-ਛੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ-ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਇਸਤ੍ਰੀ - ਪੁਰਖ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਲਿਖਿਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅੰਤਕਾਲ ਜੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਿਮਰੇ, ਐਸੇ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਜੇ ਮਰੇ ... ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੰਤਕਾਲ ਗੰਗਾਜਲ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪਾਸਿਉਂ ਦਿਲ ਹਟਾਉਂਦੇ ਜਾਓ। ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਸਕ੍ਰੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਮਿੱਠਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਭਦਾ ਮਸ਼ੂਕ ਵੀ ਹੈ। ਮਸ਼ੂਕ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਕਿੰਨੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਯੱਗ, ਤਪ, ਦਾਨ, ਤੀਰਥ, ਵਰਤ ਕਰਨਾ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਦੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਨੋਟ ਕਰਦੇ ਹੋ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕਾਗਜ਼ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਰਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਆਏ ਸੀ, ਸ਼ਾਂਤ ਹੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ ਨਾ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਟੇਟਸ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ।

ਸਵੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਡਰਿਲ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਡਰਿਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ- ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ ਨਾ। ਕਿਥੋਂ ਆਏ ਹੋ? ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁੱਛਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਏ ਹੋ ਨਾ, ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ। ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ-ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ

ਪਤਿਤ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਸੇਨੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖੇਟ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਗਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਇਵੇਂ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਰੱਖੇ, ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਜੋ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਕਰਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ, ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਸ੍ਰੀ-ਸ੍ਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਸ੍ਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੋਭਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤੇ ਕੋਈ ਨਿਰਲੇਪ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਤਮਾ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖ ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਨਰਾਈਟਸ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਰਾਈਟਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਅਨਰਾਈਟਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਦਾ ਦਸ ਸਿਰ ਵਾਲਾ ਰਾਵਣ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਜੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਕਹਿਣਗੇ ਇਥੋਂ ਦਾ ਸੈਪਲਿੰਗ ਹੈ। ਕੋਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੁਣਨਗੇ, ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਵੀ ਸੁਣਨਗੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਵੇਖੋ ਵਿਸਤਾਰ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਗਤ ਹਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ - ਭਜਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਭਜਾਇਆ। ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਦੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਪੂਜਦੇ ਕਿਉਂ ਹਨ? ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਫਸਟ ਪ੍ਰਿੰਸ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਕੀ ਘੱਟ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ! ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਜ਼ੀਰ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਲਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਸਲਾਹ ਲੈਕੇ ਤਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਸਲਾਹ ਕੀ ਲੈਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਕੋਈ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਲੈਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਨਰਕ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਹਨ ਜੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਧਨ ਹੈ, ਮਹਿਲ ਆਦਿ ਸਭ ਹਨ, ਇਹ ਹੀ ਸਵਰਗ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਵਰਗ ਤਾਂ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਵਰਗ - ਨਰਕ ਇਕੱਠਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਵਰਗ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਉੱਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈ - ਇਹ ਸਭ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਨੂੰ ਸਤਯੁੱਗ ਪੁਰਾਣੀ ਨੂੰ ਕਲਯੁੱਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ-ਵਜਾਉਂਦੇ ਪਤਿਤ ਬਣੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ¾ ਹੈ ਸੁੱਖ, ਬਾਕੀ ¼ ਹੈ ਦੁੱਖ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਦੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਧਾ-ਅੱਧਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਜ਼ਾ ਹੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ। ਮਜ਼ਾ ਉਦੋਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਖੇਲੂ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਸਭ ਹਨ, ਉਹ ਅੱਧਾਕਲਪ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਵਿੱਚ ਜੇ ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਸੁਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਉੱਮਰ ਵੱਡੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਨਵੀਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਐਵਰੀਥਿੰਗ ਨਿਊ ਹੈ, ਅਨਾਜ, ਪਾਣੀ, ਧਰਨੀ ਆਦਿ ਸਭ ਨਵਾਂ। ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ ਕਿ ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਏ ਫਿਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਨੇੜੇ ਆਵੇਗੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਮਨੁੱਖ ਬਾਹਰ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਐਰੇਪਲੇਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਫਸਟਕਲਾਸ ਪਵਿੱਤਰ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਧਰਤੀ ਭਾਰਤ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਵੰਡਰ ਆਫ਼ ਦੀ ਵਰਲਡ ਹੈ ਨਾ - ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸਵਰਗ। ਉਹ ਜੇ ਵੰਡਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਨਰਕ ਦੇ। ਕਿੱਥੇ ਨਰਕ ਦੇ ਵੰਡਰਸ, ਕਿੱਥੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ! ਨਰਕ ਦੇ ਵੰਡਰਸ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਵੇਖਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮੰਦਿਰ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਮੰਦਿਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਨੈਚੁਰਲ ਬਿਊਟੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੁਗੰਧ ਆਦਿ ਦੀ ਵੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਆਪਣਾ-ਆਪਣਾ ਫਸਟਕਲਾਸ ਬਗੀਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਫਸਟਕਲਾਸ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਦੀ ਤਾਂ ਹਵਾ ਵੀ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੋਵੇਗੀ। ਗਰਮੀ ਆਦਿ ਕਦੇ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਸਦਾ ਬਹਾਰੀ ਮੌਸਮ ਰਹੇਗਾ। ਅਗਰਬੱਤੀ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਸਵਰਗ ਦਾ ਤੇ ਨਾਮ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਝੱਟ ਪਹੁੰਚੀਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਫਿਰ ਦਿਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਕੋਲ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਦਾ ਮੌਕਾ ਫਿਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਉੱਥੇ ਦੇਵਤੇ, ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ! ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

84 ਜਨਮ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਲਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗੂਫੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਰਾਜ ਲਿਆ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਏ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਤਾਂ 21 ਜਨਮ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ! ਪਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਇਵੇਂ ਦੀ ਹੈ, ਭਾਈ-ਭੈਣ ਦੀ ਵੀ ਦਾਲ ਨਹੀਂ ਗਲਦੀ, ਕੱਚੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦਾਲ ਗਲੇ ਤਾਂ, ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਭਰਾ-ਭਰਾ ਸਮਝੇ। ਦੇਹ ਦਾ ਭਾਨ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਹੈ ਮਿਹਨਤ। ਸਹਿਜ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਕਿਸਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ ਬਹੁਤ ਡਿਫਿਕਲਟ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿਲ ਹਟ ਜਾਵੇਗੀ ਇਸ ਲਈ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸਹਿਜ ਯਾਦ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੇ-ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਜੰਕ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਵੇਗਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ

ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ? ਤਾਂ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿੰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਰਾਜਯੋਗ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਾਪ ਸਿੱਖਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਜਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਸਾਡਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਭੂਕੁਟੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਵੇਖਣਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਪਾ ਲਿਆ, ਖਤਮ। ਮੁਕਤੀ ਵਾਲੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸੁੱਖ ਪਾਉਣਗੇ। ਸਭ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਵਾਇਆ ਮੁਕਤੀ। ਇਥੋਂ ਜਾਵਾਂਗੇ ਸਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਨੇ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇੰਨਾ ਖਰਚਾ ਕਰ ਬੰਬਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਥੋੜੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਰੂਦ ਹੈ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ। ਸਤਯੁੱਗ ਤੇਤਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਦੀਪਮਾਲਾ ਤੇ ਸਾਰੇ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਅੱਛੇ-ਅੱਛੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਨਵੀਂ ਬਣਦੀ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਫਸਟਕਲਾਸ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਅਰਟੀਫਿਸ਼ਲ ਫੈਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਾਊਡਰ ਆਦਿ ਲਗਾਕੇ ਖੂਬਸੂਰਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਨੈਚੁਰਲ ਬਿਊਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਐਵਰ ਬਿਊਟੀਫੁੱਲ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣੀਏ।

ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਕੁੱਲ। ਫਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣਾ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋ। ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਰਾਜਾਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਰਾਜਾਈ ਰਹਿ ਵੀ ਜਾਂਦੀ, ਨਿਲ ਤਾਂ ਕਦੇ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਦੇਖਣਗੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਭਰਾ-ਭਰਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਬਾਪ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਭਾਈ- ਭਾਈ ਵੇਖੋ। ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤਾਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਕਿੱਥੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੀ ਹੋ? ਆਤਮਾ ਭਾਈ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇੱਥੇ, ਭੂਕੁਟੀ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੇ - ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਪੱਕੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਫਸਟਕਲਾਸ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਰੀਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਹੁਣੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਕੱਟ ਉਤਾਰ ਦੇਣੀ ਹੈ, ਅਰਟੀਫਿਸ਼ਲ ਫੈਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਏਵਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ। ਇਹ ਦੇਹ ਵੀ ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ। ਭਰਾ-ਭਰਾ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੈਚੁਰਲ ਪੱਕੀ ਹੋਵੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਵਰਤ ਨਾਲ ਵਿ੍ਤੀਆਂ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਭਵ:
ਮਹਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਅਧਾਰ ਹੈ “ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ”। ਇਸ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਵਰਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਮਤਲਬ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਬਣਨਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਵਰਤ ਵਿ੍ਤੀ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਵਰਤ ਲੈਣਾ ਮਤਲਬ ਆਪਣੀ ਵਿ੍ਤੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਣਾ। ਵਰਤ ਰੱਖਣਾ ਮਤਲਬ ਸਥੂਲ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨਾ, ਮਨ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਸੰਕਲਪ ਲੈਣਾ। ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਵਰਤ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਭਰਾ-ਭਰਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਚੁੰਡ ਦੀ ਵਿ੍ਤੀ ਬਣਾਈ। ਇਸੇ ਵਿ੍ਤੀ ਨਾਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਗਏ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਅਰਥ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੂੰਹ ਤੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਦਾ ਬਟਨ ਲਗਾ ਦੇਵੇ।

*****